

MECANICII '61

POLIBUC

O nouă
și continuă
provocare

Foaie de suflet lunară a Asociației „Promoția '61 MECANICĂ”

Nr. 11&12 – noiembrie-decembrie 2005

Apare în fiecare ultimă joi a lunii

Editorial

Primul bilanț anual

„Admătură de mecanici”

Întâlnirea

din 27 octombrie 2005

Correspondență

Apropo de „bucuria veștilor de la colegi”

In memoriam

Ticu GHEORGHIU

Noi despre NOI

- Istoria devenirii unui „om de afaceri”
- Cu Calypso în vizită la proprietățile sale
- noiembrie 2005 •

Isprăvi de-ale colegilor

Ozi - organizator
al unei agape de 50 de
ani de la absolvirea
Licenței Matei Basarab
din București în Israel

Primul bilanț anual

Pentru ființe, scurgerea comensurată a timpului înseamnă **vârstă**. Pentru construcții, instituții, marcarea unui/unor ani de la un eveniment înseamnă **moment aniversar**.

Dacă am forța o personificare, am putea spune că „Foaia lunară de suflet MECANICII '61 POLIBUC” împlinește **vârsta** de un an. Ei bine, nu merge! Revista noastră a fost matură, cu gândire așezată, încă de la prima apariție; doar n-o să aibă acum, la al 12-lea număr, minte de copil!

Oricum, momentul aniversar se poate constitui în prilej de bilanț, cu atât mai mult cu cât în prag de An Nou se poartă astfel de rememorări ale reușitelor și neîmplinirilor (acestea din urmă, musai în scopul de a le transfera în programul pentru anul următor).

Nu știu cât de mare ispravă am făcut noi cu revista asta, dar câteva lucruri sunt certe:

1. Pe nesimțite, număr de număr, s-au adunat materiale numai bune de preluat (bine înțeles, puse fiecare la locul lor) în **monografia promoției**, pe care o visăm reeditată până la întâlnirea noastră de 45 de ani.

2. S-a născut un „challenge” (am folosit americanismul, fiindcă înseamnă o anume **provocare**) pentru cei care deși „aveau condei”, nu se îndemneau la o astfel de treabă.

3. Au fost părtași la întâlnirile noastre, colegi aflați la distanțe extraordinar de mari, prin prezența lor în **foaia de suflet**; australianul Jon Argireanu și brazilianul Dan Bolintineanu au fost parcă alături de noi la SELECT.

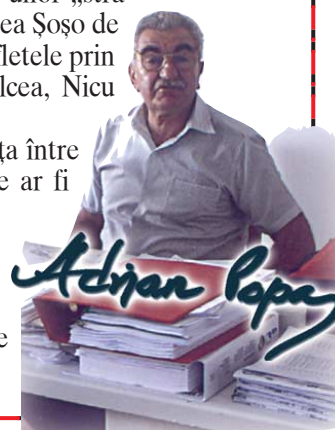
4. Am avut sigur o contribuție – prin popularizarea (aș zice chiar „reclama” făcută) întâlnirilor noastre- la atragerea unor „strani” de a fi prezenți la SELECT – de parcă venea Șoșo de la Tg. Jiu sau Riri de la Pitești – și a ne bucura sufletele prin revederea lor: Ozi Ioil, Rodica și Radu Mihalcea, Nicu Suru, Emil Olaru.

5. A constituit un stimul pentru corespondența între colegi, mai ales prin comodul e-mail (exemplele ar fi prea numeroase și evităm omiterea cuiva).

... Și or mai fi câteva certitudini!

Să bifăm și unele neîmpliniri – așa cum spunem – numai din dorința ca acestea să-și găsească rezolvarea, adică realizarea, în anul care vine (ideal, până la întâlnirea de 45 de ani):

Continuare în pag. 3

Întâlnirea din 27.10.2005

(Școala Bunicilor: partea I)

Mirel VANCA

Față de cei ce ne întâlnim obișnuit la Select, ne-au onorat cu prezența lor Riri Pop și Puiu Iancu.

Riri a venit însoțit de fiul său cel mare Victor, care ne-a mai vizitat aici și cu alte ocazii. La întâlnirile noastre din trecut au venit și alți copii sau nepoți ai colegilor noștri. Sunt totdeauna bine veniți, totdeauna sunt tratați cu simpatie de către cei prezenți.

Atât de la Riri cât și de la Victor, am aflat lucruri interesante despre Andrei, băiatul de 7 ani a lui Victor, nepotul cel mare a lui Riri. Am aflat lucruri interesante și despre alți nepoți și faptul acesta m-a determinat să consacru acest articol relației bunici-nepoți.

Un prieten, bunic și el, declara că dacă ar fi știut că-i vor plăcea atât de mult nepoții, făcea de la început numai nepoți (parcă v-am mai spus-o). La toți ne plac nepoții noștri și-i răsfațăm cât cuprinde. În afară de faptul că-i răsfațăm, cu ce se aleg ei de la noi? Ne pricepem să ne ocupăm de ei? Avem răbdare s-o facem? Se vor atașa de noi? Ne vor regreta când nu vom mai fi? Își vor aminti de noi, ne vor cita din când în când? Vor zice cu mândrie, destul de des: « bunicul/bunica îmi spunea » sau « bunicul/bunica făcea »?

Andrei, nepotul lui Riri, este un copil interesant. De mic a manifestat un interes deosebit pentru insecte. Era în stare să supravegheze, ore întregi, insectele pe care le întâlnea în grădina bunicului său de la țară. Insectele îl interesează mai presus de ori ce alte viețuitoare. Cu siguranță va deveni un mare entomolog. După o vizită la Grădina Zoologică din București, împreună cu bunica sa, întrebând, după ce a văzut o mulțime de animale, ce i-a plăcut mai mult, a răspuns că i-au plăcut muștele de pe un geam al unei clădiri din grădină. Erau acolo, se pare, o îngrămădire neobișnuită de muște, care fie că participau la o nuntă, fie la o întrunire electorală, i-au atras, prin numărul și comportamentul lor, atenția deosebită lui Andrei. Acum este la școală, elev în clasa I-a și se cam plictisește. Se vede că, din școala foarte bine igienizată (altfel n-ar fi primit autorizația de funcționare), au dispărut toate insectele și că nimic altceva nu-i în stare să-i atragă atenția. Din această cauză nu are « pic de stare »: vorbește tare, se hârjonește cu colegii sau, într-un cuvânt, deranjează orele de curs. Pe învățătoarea, care a încercat să-l pună la punct, a amenințat-o că o dă afară și că-i spală creierii. De unde o fi învățat această expresie! Cine l-o fi amenințat și pe el că-i face aceiași operație? Nici într-un caz bunica lui, care, am aflat de la martori oculari, este un bun pedagog.

Curios să aflu cum se ocupă și alți colegi de nepoții lor, am aflat că Nae Enescu își meditează nepoții, elevi de

liceu, la matematică. Îmi amintesc că atunci când copiii mei erau de vârsta nepoților lui, ajunseseam să fiu, uneori, depășit de problemele lor la matematică. Am avut puterea, în astfel de situații să le spun « nu mai știu » și ei m-au înțeles. De altfel, n-am avut niciodată, în nici o altă împrejurare, rețineră să spun « nu știu » atunci când nu știam ceva și pot să vă spun că imaginea mea n-a suferit din cauza asta. L-am întrebat pe Nae dacă i se întâmplă și lui, profesor universitar, astfel de situații și cum procedeză. Mi-a răspuns că atunci când nu vede imediat rezolvarea unei anumite probleme, îi amână pentru a doua zi, când, negreșit, le servește soluția.

Costel Dumitru îl meditează pe Bibi, nepotul său, la franceză. Copilul se miră cum de reușește tataie să-l facă să înțeleagă ceea ce în clasă nu înțelege, ori cât s-ar strădui. Cei care-l cunosc mai bine pe Calypso își dau seama care este secretul: plăcerea și priceperea de a-ți împărtăși altuia cunoștințele și experiența ta. Calypso îi ține nepotului său adevărate lecții de management. Îl pregătește să conducă "imperiu agro-industrial" pe care îl construiește, cu trudă, de câțiva ani. Bibi știe, de pe acuma, că principalele atribute ale unui manager sunt: analiza, decizia și controlul. Bibi îl sună pe tataie cel puțin de două ori pe zi ca să-l întrebe ce mai face. Am asistat și eu la un astfel de telefon. Cu siguranță că Bibi își va cita bunicul atunci când și el, ca și noi toți, va deveni o amintire.

Pe unul din nepoții mei îl cheamă tot Andrei, ca și pe al lui Riri. Are 17 ani, locuiește la Brașov și de la 7 ani vine în fiecare vacanță la noi. Este un copil inteligent și foarte preocupat de calculator și sport. Am încercat ca în timpul relativ scurt pe care-l petreceam cu noi să contribuim, eu și bunica sa, la educația lui. De câte ori ieșeam cu el în oraș îi atrăgeam atenția asupra străzilor și clădirilor importante și-i povesteam ce știam despre ele. Revenind, cu altă ocazie, pe aceleași străzi și chestionându-l, aveam să constat că nu reținuse nimic. Nu l-au interesat. Am încercat să-l interesez, considerând că este important să-și cunoască capitala țării, oferindu-i o sumă mică de bani pentru fiecare răspuns exact. Am avut oarece succes. Când credeam că i-am trezit suficient interesul și am suprimat stimulentele, am revenit de unde am plecat: lipsă totală de interes.

L-am dus la muzeele importante bucureștene: Muzeul Național de Istorie, Muzeul Național de Artă, Muzeul Colectiilor de Artă, Muzeul Antipa etc. N-am reușit să-i trezim interesul nici pentru istorie, nici pentru artele plastice și nici pentru științele naturii. Bunica lui l-a dus la operă și teatru. Același insucces! Abia aștepta să se

termine vizitele la muzee sau la spectacolele la operă sau teatru, să se întoarcă acasă, să se retragă în camera lui, unde își băga capul în calculator și de unde cu greu îl aduceam la masă sau îl capacitam să se culce.

Am încercat să-l facem să citească, ademenindu-l cu cărțile care ne-au fermecat nouă copilăria. Nu l-am interesat !

Cu toate astea știe mai multe decât știam eu la vârsta lui, vorbește bine englezește, face compuneri foarte interesante, mai ales pe teme SF, este toabă de sport, în special de fotbal. De unde le știe ? Și de la școală, dar în primul rând de la calculator. Jocurile interactive de pe calculator i-au dezvoltat aptitudini manageriale. De câțiva ani are și o echipă virtuală de fotbal cu care participă, pe Internet, la un campionat virtual. În calitate de manager general al echipei, face bugete anuale, angajează

antrenori, cumpără și vinde jucători, face investiții (își dezvoltă baza sportivă), fixează obiective pentru echipă, dă prime de joc și de atingere a obiectivelor etc. În momentul de față, echipa lui este pe primul loc în divizia în care activează și speră să acceadă într-o divizie superioară. Începând din anul acesta, la școală (este clasa X-a) i se predă și management. Îi place foarte mult și este hotărât să se specializeze în acest domeniu !

Este neconformist în modul de a se îmbrăca și comporta. Anul trecut a scandalizat-o pe bunica lui când a venit la noi cu un « percing » (un fel de belciug) în una din sprâncene. Când a aflat de la el că

vrea să-și facă și un tatuaj, era gata să facă infarct.

Anul trecut a susținut o comunicare la un simpozion internațional școlar, pe tema gospodăririi apelor, ce a avut loc la Barcelona. Lucrarea i-a făcut-o mama lui, care lucrează în domeniu, dar de prezentat a prezentat-o el, liber, în engleză și tot el a răspuns și la întrebările care i s-au pus și a făcut-o bine. Am rămas foarte surprinși!

Morala: Cu nepoțiiăștia nu știi niciodată de unde sare iepurele !

Sper ca și ceilalți bunici să vină cu relatări interesante despre nepoții lor, din care să învățăm toți câte ceva. Propun ca, pentru un timp, această rubrică să se numească “Școala Bunicilor”.

Primul bilanț anual

Urmare din pag. 1

a. Nu s-a reușit tipărirea color a revistei (o imprimantă color și un xerox color, fiind un lux de nevisat pentru o „foaie de suflet lunară“).

b. După o încercare timidă, eșuată prin nerepetare, nu s-a reușit crearea unui „site“ al revistei noastre, care să permită citirea – în color – pe internet, din orice colț al lumii.

c. Lipsa de ecou la apelurile repetate de a se demara din timp pregătirea întâlnirii de 45 de ani de la absol-

vire și – ca punct important al acestui program – reeditarea monografiei **promoției '61 Mecanică**.

..... Și or mai fi fost și altele.

Față de acest **bilanț**, nu sunt decât două alternative: să ne mulțumim cu ce făcurăm și să ne oprim aici (pentru că și a continua ca până acum, a devenit foarte dificil), sau : să transformăm o inițiativă cvasi-personală (oricum minoritară) într-o acțiune colectivă.

Să ne lumineze Dumnezeu!

La mulți ani, sănătate, mult noroc și numai bucurii de la cei dragi!

Corespondență

Apropo de BUCURIA VEȘTIILOR DE LA COLEGI

Corina FIRUȚĂ

Eu sunt cam leneșă la scris. Poate și din cauză că scriu și citesc zilnic tot felul de corespondență « de serviciu ». Dar iată că încet, încet, s-au stabilit relații pe e_mail cu colegii și trebuie să mărturisesc că dacă scriu greu, este o bucurie mare să citesc răspunsuri.

Și anume:

Argireanu este un hâtru, zâmbesc mereu, la glumele lui dintre rânduri. Pentru că am declarat că după tratamentul de la Breaza am întinerit cu zece ani, îmi sugerează să mai fac de patru ori cura, ca să ajung la vremea studenției!

Emil mi-a trimis noua lui adresă de e_mail, ca să o comunic tuturor: eaolaru@earthlink.net

Ne anunță că va veni din nou în țară, în septembrie viitor, ca naș la nunta unor nepoți. Este de la șine înțeles ca va participa și la întâlnirile noastre. El se consideră ca făcând parte “dintre noi” și ne urează petrecere frumoasă când ne mai vedem!

O scrisoare surpriză am primit de la Radu Mihalcea, care se plânge că este cam pensionar, în timp ce Rodica a fost solicitată pentru ore, la un curs de motoare la Universitatea din Illinois. El se ocupă intens de amenajarea casei și grădinii, pentru anii care vin. Intre timp, încearcă să se familiarizează cu “nepoliticosul” accent american al limbii engleze.

Cel mai recent e_mail l-am primit de la Nae, care îmi retransmite niște fotografii superbe primite tot de la colegi. Deci, altă dandana: trebuie să rezolv conexiunea la internet prin cablu, ca să pot descărca un volum mai mare de corespondență, cu fotografiile!

Dar ce bine este când descoperi câte o veste nouă! Așa realizezi că lumea nu este goală, că este populată cu prieteni și nu trebuie decât să deschizi fereastra, ca să-i poți auzi!

*Soții Olaru,
veniți din America pentru o cură de întinerire
la Breaza*

GRATITUDINE

Comitetul de conducere al Asociației „Promoția '61 MECANICĂ” și Colectivul de redacție al Foii de suflet „Mecanicii '61 Polibuc”, mulțumesc pe această cale colegi-

lor care, în total anonim, au ținut să sprijine material - acoperind o parte din cheltuielile redacționale și editoriale - eforturile de apariție a revistei noastre. Efectul moral al gestului lor a fost înzecit, așa că le mulțumim, dar îi deconspirăm: **Victor Pachiu, Nicu Suru, Radu Stoian.**

In memoriam

Ticu GHEORGHIU

Radu STOIAN

Cu regret și compasiune am primit vestea de la colegul Emil Olaru (care a revenit din America ca să petreacă o vacanță prelungită în România), privind decesul lui Gheorghiu Dumitru (Ticu cum îi spuneau colegii de grupă și prietenii apropiați). După ce doamna cu coasa a trecut nemiloasă printre colegii mei de grupă, absolvenți ai specialității **utilaj chimic** și i-a răpit dintre noi pe Popescu Valentin și Paraschivescu Mihai, a venit rândul lui Gheorghiu Dumitru. Gheorghiu Dumitru (Ticu) s-a născut în zodia Racului, pe 21 iunie 1935, în orașul Bârlad.

Pe Ticu Gheorghiu l-am preluat coleg de grupă în anul III.

Ticu Gheorghiu era o figură enigmatică, un bărbat frumos și rezervat în toate privințele. În perioada cât am fost colegi de grupă, prezența lui la cursuri era un eveniment, iar în anii IV și V nu ne-a mai onorat aproape deloc cu prezența. Am aflat că este nepotul secretarului general al P.C.R., Gheorghe Gheorghiu Dej. După ce ne-am lămurit ce hram poartă Ticu Gheorghiu, colegul și șeful de grupă Dumitru Constantin (Calypso), nu a mai operat în catalog absențele de la cursuri ale lui Ticu. Voi încerca să povestesc câteva din evenimentele petrecute cu Ticu Gheorghiu în anii studenției și puțin după.

Ticu Gheorghiu era un tip distant și reținut în comunicare, iar în puținele momente când eram împreună, se comporta fără a se entuziasma de ceva. Față de colegi a fost sincer și loial. Am admirat la Ticu, costumele de gabardină perfect croite, purta cămăși apretate și cravate în ton cu îmbrăcămintea, după care mulți dintre noi jinduim.

Din primăvară, până în toamnă târziu, se deplasa cu o motocicletă Triumf, ultima generație a vremii, care rareori aveai ocazia să o vezi pe șosele, sau în București. Pentru noi era un mister cum își dădea examenele Ticu Gheorghiu și modul cum le promova.

După absolvirea facultății, la una din întâlnirile organizate de colegul Popa Adrian (Șobo) la Institutul Politehnic, domnul profesor Buzdugan Gheorghe ne-a povestit cum a decurs examinarea lui Ticu Gheorghiu în anul III, semestrul I, când s-a încheiat predarea cursului

Ticu – colegul nostru misterios – în două ipostaze

de Rezistența materialelor. L-a pus să tragă un bilet și spre surpriza dascălului nostru, renumit pentru exigența lui profesională, Ticu a răspuns bine. Profesorul Buzdugan i-a mai pus câteva întrebări suplimentare, la care Ticu Gheorghiu s-a descurcat.

Din curiozitate, profesorul l-a întrebat, cum a reușit să-și însușească materia, care împreună cu Organe de mașini, erau pietre de încercare ale oricărui viitor inginer mecanic.

Ticu Gheorghiu i-a răspuns cu nonșalanță că a stat acasă toată vara și s-a pregătit, iar când a fost cazul a luat meditații cu un inginer de la Uzinele 23 August. Anul IV se apropia cu pași repezi de final.

Profesorul Renert Mihai, care ne preda materia de specialitate, **Utilaj chimic**, ținea foarte mult ca în afara cunoștințelor teoretice, care trebuia să ni le însușim, să aprofundăm materia și din punct de vedere practic. În acest sens, aveam obligația să mergem câteva ore pe săptămână la o întreprindere care executa utilaj chimic. Întreprinderea avea o secție în apropiere de uzina Timpuri Noi, pe cheiul Dâmboviței. Șeful secției unde făceam practica era inginerul Ganea Eugen component al echipei naționale de baschet și jucător la clubul Rapid, unde era coechipier cu un prieten adoptat de promoția noastră, inginer Ianculescu Marius (Jimy). (Din păcate și Jimy Ianculescu a dispărut din cauza unui accident tragic

de mașină, înainte de a împlini vârsta de 60 de ani). Programul care ni l-a făcut ing. Ganea Eugen era lejer și uneori la liberă alegere. După terminarea cursurilor, profesorul Renert a organizat o excursie de studii la câteva fabrici cu profil de chimie industrială. Înainte de a merge pe platforma industrială Roznov - Săvinești, unde era în construcție un combinat de îngrășăminte azotoase și o fabrică de fibre sintetice, parțial pusă în funcțiune, profesorul Renert ne-a oferit o surpriză foarte plăcută și ne-a dus la Bicaz. Am vizitat o parte din Cheile Bicazului și la o anumită oră trebuia să fim înapoi la autobuz.

Pe mine, Ticu Gheorghiu și Sandu Simescu (Șoșo) ne-a furat peisajul și ne-am avântat în chei pe drumul spre Lacul Roșu.

Sălbăticiunea și grandoarea locurilor (în 1960 șoseaua Bicaz-Gheorghieni nu era asfaltată), a făcut să pierdem noțiunea timpului. Când ne-am întors din munți, autobuzul plecase. Ne-am descurcat greu, deoarece circulația auto era foarte redusă. Am ajuns din Bicaz cu o cursă ocazională la Piatra Neamț. Din frumosul oraș moldav, am mers pe jos mai mult de 10 km până la Roznov.

După investigații sumare, am ajuns în organizarea de șantier a anteprenorului general, care se ocupa de investițiile de pe platforma industrială. Era trecut bine de miezul nopții când am reușit să găsim un loc de dormit într-una din barăcile pentru muncitori. Dimineața profesorul Renert ne-a scos la raport. Ne-a dojenit părintește și nu a luat nici o măsură pentru pedepsirea studenților dezertori și indisciplinați.

Sunt convins că prezența în fruntea grupului de plimbăreți a lui Ticu Gheorghiu, l-a temperat pe domnul profesor Renert M.

După această aventură montană, ne-am apropiat și Ticu Gheorghiu a simțit nevoia să îi împărtășim ceva din intimitatea lui și modul cum își trăia viața.

Ne-a invitat într-o seară la restaurantul Bordei.

Prin anii 1960 grădina de vară a restaurantului Bordei reprezenta o oază cvasi-occidentală, unde puteai să ascuți muzică restricționată la radio sau la reuniunile studențești. Ne-am așezat la o masă, aproape de orchestră și ringul de dans, iar Ticu un cunoscut al casei, a comandat fripturi, mici, cafea și un vin bun (pe vremea aceea erau la modă vinurile albe de Jidvei). Ticu Gheorghiu, în afară de masa copioasă care ne-a oferit-o cu generozitate, ne-a mai făcut și alte surprize.

Antrenul la restaurant era excelent întreținut de cântăreața de muzică ușoară Luchi Marinescu, proaspătă absolventă a conservatorului din Cluj – Napoca.

Mi-au rămas întipărite în minte melodii cântate cu nerv de Luchi Marinescu, dintre care menționez „Așa începe dragostea” compusă de Nicolae Chirulescu. În perioada anilor 1960, această melodie devenise un șlagăr fredonat de mulți amatori de muzică ușoară.

În pauză, Luchi Marinescu a venit la masa noastră și s-a conversat cu Ticu. Noi o priveam cu admirație și nu îndrăzneam să încropim un dialog cu celebra vedetă.

Luchi Marinescu, în semn de prețuire, i-a oferit un tangou lui Ticu și i-a dat numărul de telefon.

Pentru mulți dintre noi telefonul era un miraj greu de atins în perioada aceea. Luchi Marinescu, care a avut o carieră frumoasă ca solistă la teatrul Constantin Tănase, în momentul când viața ei a fost deranjată de securitate, a emigrat în Statele Unite. A revenit în țară după revoluție și în prezent are o viață activă (am ascultat-o recent într-un interviu la radio); afară de evenimentele mondene la care ia parte, se ocupă și de acte de caritate. Luchi Marinescu are un mic bussiness la restaurantul Mediaș, unde în fiecare joi seara organizează pentru pensionari o seară de dans.

În vara anului 1960, m-am bucurat de privilegiul de a fi invitat de Ticu Gheorghiu la el acasă. Stătea într-o vilă elegantă (cine știe cine plângea după ea), situată în cartierul Primăverii.

La sosire, am fost prezentat mamei sale, o moldo-veancă get-beget care m-a mângâiat părintește pe cap și s-a amuzat când a auzit că sunt poreclit „Mustăciosu”.

Apropo de poreclă, trebuie să răscolesc amintirile și să vă mărturisesc că autorul poreclei „Mustăciosu”, respectiv nașul meu, a fost Nea Popescu Valentin (Pleșcaru), alt coleg de grupă care s-a prăpădit de mai bine de 30 de ani.

M-am retras în camera lui Ticu Gheorghiu, unde m-a frapat luxul care domina interiorul ei (mobila veche de nuc, covoare persane pe care îți era milă să calci și un birou asortat mobilei).

Aparatura electronică cu care era dotat Ticu era ultimul răcnet al tehnicii. Televizorul (ce raritate pentru acea vreme!) era în prim plan, ca și un magnetofon Grundig.

Ticu Gheorghiu era un pasionat al muzicii de jazz și avea ultimele benzi în materie, apărute pe piața occidentală.

La Ticu am ascultat pentru prima oară melodia Matilda interpretată de Hary Belafonte. Am audiat melodii interpretate de Louis Armstrong, unul din cei mai mari cântăreți de culoare ai Americii anilor 1950-1960, care a cântat și în România prin anii 1930.

Ticu m-a mai delectat și cu melodii cântate de inegalabilul Duke Ellington, la fel de valoros atât ca autor, compozitor sau dirijor.

Nu lipsea din fonoteca lui Ticu Gheorghiu înregistrările cu Yves Montand. Din păcate timpul a trecut prea repede, iar a doua ocazie să merg la el în vizită nu am mai avut-o.

După terminarea facultății, ne-am văzut o singură dată. Era o seară de vară, călduroasă și încercam împreună cu prietenul meu Sandu Simescu (Șoșo) să petrecem o sară plăcută în București. Am mers cu Sandu la grădina de vară a restaurantului Cina și după ce ne-am potolit seta cu câteva beri și am îngurgitat niște fripturi, am decis să căutăm alt loc mai antrenant, corespunzător dorinței noastre de a ne simți cât mai bine. Am ieșit în Bulevardul

Bălcescu, ne-am oprit și am testat atmosfera la restaurantul Ambassador.

Nu am rămas la Ambassador și am plecat la barul Melody.

Seara era liniștită și nu prevestea evenimentele pe care le-am trăit din plin. Pe la miezul nopții a descins în bar Ticu Gheorghiu cu câțiva petrecăreți. Pentru Ticu și anturajul lui era rezervat un separeu, altfel barul era „fool“, împănat cu lume pestriță și atmosfera dominată de fum și zgomot.

Ne-am salutat în mod cordial și ne-am văzut fiecare de masa lui. Spre dimineață, la o masă dublă, apropiată de orchestră, populată de figuri celebre din lumea muzicii și a teatrului, a început o adevărată canonadă a jeturilor de sifoane.

Mai devreme, când combatanții, nu erau așa de înfierbântați, l-am salutat discret pe Dan Spătaru. Cu Dan Spătaru, care între timp ajunsese una din stelele muzicii ușoare românești, în timpul studenției, luam împreună masa la cantina Buzești. Este adevărat că Dan Spătaru mânca într-o cameră special amenajată alături de vedetele echipei de fotbal Politehnica București. Echipa în care juca Dan Spătaru era bine cotate în divizia B, de

unde a promovat în divizia A. Mai târziu – prin reorganizare – a ajuns Sportul Studentesc.

Printre vedetele de la masa lui Dan Spătaru era și marele actor de comedie Ștefan Bănică și cântărețul Aureliian Andreescu.

Târziu, când probabil cocoșii vestesc începerea unei noi zile, a început un nou tir cu sifoane.

Distracția s-a încheiat când muniția s-a epuizat, iar ospătarii au refuzat să-i mai servească.

Ticu Gheorghiu ne-a părăsit pe definitiv 27 august 2004.

A fost înmormântat în cavoul familiei la cimitirul Sfânta Vineri, alături de mama sa Victoria Gheorghiu.

În cimitirul Sfânta Vineri, se află și locul de veci al colegului nostru Popescu Valentin.

Doresc să-i mulțumesc colegului Emil Olaru care mi-a pus la dispoziție câteva date privind biografia lui Ticu Gheorghiu.

Dumnezeu să-l odihnească în pace!

Septembrie 2005

O poză restanță (n-a încăput în numărul trecut) cu nemții la Viena: ai lui Sergiu Lipcan și Wiltrud și Hanzi Farsch.

Noi despre NOI

ISTORIA DEVENIRII UNUI „OM DE AFACERI“ sau TURNEUL „PROPRIETAȚILOR CALYPSO“

Adrian POPA

Constantin DUMITRU s-a născut la 31 iulie 1939 în București, tatăl său fiind agricultor din comuna Copăceni – Vlașca.

Școala primară a făcut-o la Liceul „Sf. Iosif“ din București, apoi urmează cursurile Liceului „Mihai Viteazul“, pe care îl absolvă în anul 1956.

În perioada 1956-1961, este student al Facultății de Mecanică a Institutului Politehnic din București, pe care o absolvă cu promoția '61 Mecanică.

După absolvire este repartizat la Întreprinderea „23 August“ din București, unde își face ucenicia inginerescă, dar și ascensiunea profesională.

Ocupă succesiv următoarele funcții de conducere tehnică: șef atelier, șef secție, inginer șef (la 31 de ani), director tehnic, director pentru export, director general al Uzinei „23 August“ (la 39 de ani).

Este promovat apoi în anul 1981, ca ministru adjunct la MICM, post pe care îl ocupă până în anul 1989.

În perioada 1990-1992 este ministru secretar de stat la Ministerul Economiei.

În 1992-1993 este director la Uzinexport, iar în perioada 1993-1995, director general al FPS.

Deși mai revine în armata „bugetarilor“ (fiindu-i cunoscută și recunoscută experiența-i managerială) pe perioade mai scurte, fiind pe rând: președinte al World Trade Center, consilier principal la AVAB, secretar de stat în Guvernul României (2001-2002) ca șef al Departamentului pentru Relații cu Investitori Străini, inginerul Constantin DUMITRU era de-acum preocupat de „aventura“ afacerilor pe cont propriu, derulate însă la modul profesionist, adică metodic, în litera legii și „pas cu pas“.

Convins că a restructura (de cele mai multe ori tradus prin „a restrânge“) o activitate e la îndemâna oricui, în timp ce pentru a dezvolta o activitate (o afacere) trebuie să ai chemare, să ai vocație de „om de afaceri“, s-a aventurat (întrucât această întreprindere nu exclude asumarea riscurilor) într-un domeniu nou pentru el, pregătindu-se temeinic (ca autodidact) în domeniul juridic, contabil și – așa cum vom vedea – chiar tehnic.

S-a retras în lumea afacerilor pe cont propriu pe tărâm profesional, obștesc rămânând doar președinte al Confederației Patronale din Industria României, din 1992. Despre confederațiile patronale – câte și care mai de care sunt – vă promitem o exegeză din partea lui Calypso, căci în capul „muncitorilor de rând“ e o bulibășeală de nedescris privind puzderia de patronate

(Calypso mă corectează: „numai șapte“).

Deci – așa cum era planificat – la ora 8 (trecute-fix) a.m., m-am urcat în mașina domnului Constantin DUMITRU, împreună cu Mirel (amintiți-mi să vă spun o dată povestea reală cu „Dacă șoferul meu e ministru, eu cine p.m. sunt?“; sau v-am mai spus-o de câteva ori?) și am pornit pe „traseul cronologic“ (ne vom lămuri din ce punct de vedere) fixat de ghidul Calypso.

Primul popas îl facem la Lilieci, unde după ce traversăm satul, o facem la dreapta din șoseaua națională București – Urziceni, pe un drum foarte confortabil – făcut chiar de eroul nostru, Calypso – care ne duce până aproape de salba de lacuri Mostiștea, unde oprim – tot pe dreapta – în fața unei porți ferecate, care la un „sesam“ (cu cheie) al ghidului nostru se deschide larg oaspeților (adică nouă), oferindu-le priveliștea unei livezi de pruni superb aliniați și unei frumoase alei ce te conduce la o casă de vacanță cu două nivele și o terasă splendidă cu vedere spre lac, care dacă o fi neutilizată în restul anului (greu de crezut!), pe 31 iulie din oricare an, din 1993 încoace, este plină de musafiri – invitați și nepoftiți – veniți să-i spună „La mulți ani“ amfitrionului. Casa a fost gata în 1992, la doi ani după cumpărarea terenului (aprox. un hectar), teren din care Calypso a vândut lui Nelu Stănescu o bucată (la dreapta sa când privești spre lac) și a cedat o

Plecăm la drum, luând-o puțin înapoi spre București și după ce traversăm satul **Lilieci**, la capătul celălalt, față de casa lui Calypso, am luat-o la stânga pe un drum ce leagă șoseaua București- Urziceni de șoseaua București- Lehliu (Călărași), pe care la Fundulea o traversăm și ajungem la AGROPROD S.A., în zona agro-industrială a localității. Societatea (firma), născută în martie 1996, după cumpărarea – împreună cu salariații – a AGROMECA Fundulea, oferă acum la vedere vizitatorilor o moară în plină activitate (săteni cu căruțe sau camionete stau la coadă), tractoare și combine moderne (achiziționate de noua

altă bucată de teren la stânga (lângă drumul pe care am venit) **casei parohiale**, construită pe cheltuiala sa pentru preotul satului. Gurile rele spun că cei ce citoreau o biserică, aveau de spălat păcate. Ei bine, le replic eu, dar au și ajuns sfinți prin calendare (Ștefan cel Mare, Constantin Brâncoveanu etc). După ce am părăsit primul teritoriu privat (sută la sută DUMITRU), investiția nr.1 a unuia care s-a trezit în capitalism după o viață de slugă la stat, prototip a milioane de români, ne îndreptăm până în comuna Sinești (sat vecin pe șosea în direcția Urziceni). Aici, Calypso ține să ne arate – cu mândrie pentru ce fusese, cu tristețe pentru cum arată

– prima afacere a sa și a familiei sale. E momentul să desconspirăm faptul că mobilul plasării în zonă a primelor investiții ale familiei DUMITRU, este acela că Ștefan –feciorul lui Coca și al lui Nelu (de unde până unde?!) – și-a găsit aleasa inimii la Sinești. Deși nu s-a soldat cu un profit considerabil, singurele „ghișefturi“ rămase după stingerea „afacerii“ fiind un ARO, o instalație de îmbuteliat bere și o sifonărie, această aventură s-a „lăsat“ cu un cumul de experiență important. Menținerea „în floare“ a „Magazinului General sătesc“ de la Siniști, a însemnat manageriat, gestiune (inclusiv contabilitate), tehnică și tehnologie alimentară (îmbuteliere, sifonărie), merceologie (își asigură singur aprovizionarea cu marfă) și chiar hamalâc (când situația o impunea). Și aceasta a fost un „câștig“ care explică nostalgia din ochii „ghidului“ care vrea să te convingă cum arăta în 1992-1993, paragina ce ni se oferă acum privirii.

conducere a AGROPROD-ului) într-un cvasi parc de mașini agricole.

După o cafea reconfortantă, băută în birourile AGROPROD S.A., ne urcăm în HUNDAI și ne continuăm drumul, pentru că neastâmpărul „omului de afaceri“ în devenire, care era atunci Constantin DUMITRU, preia în ianuarie 2000 – împreună cu încă doi asociați – Societatea COMCEREAL Fundulea, care avea cinci sedii zonale, care însemnau tot atâtea entități de silozuri. Dispersia teritorială a acestora, cerea un mare efort de supraveghere, ceea ce l-a determinat pe Calypso să se rupă de ceilalți doi, păstrând doar două din cele cinci locații, cunoscute sub denumirile „Silozul mic“ (din vecinătatea AGROPROD) și „Silozul mare“. La aceasta din urmă, s-a angajat cu contract (pentru a pătrunde tainele tehnologiei și gestiunii), astfel că în cartea de muncă a domnului DUMITRU Constantin, poți vedea

Fosta locație a Magazinului general sătesc din Sinești

următoarea succesiune cronologică de funcții: ministru – șef siloz – ministru. Pentru eficientizarea silozurilor a mai organizat centre de colectare sezonieră (unul dintre ele – pe care l-am vizitat – în Ștefănești).

Când anii agricoli au fost buni, atât AGROPROD, cât și COMCEREAL au adus profit.

Plecând de la „Silozul mare“ și după ce am trecut de Ștefănești, ne îndreptăm (prin Lehliu – Fetești) spre Cernavodă, pe care o tangențăm, trecând Canalul Dunăre Marea Neagră, peste ecluză și ne oprim la o mai recentă investiție – de data asta, în industrie – a colegului nostru: fabrica de șuruburi și accesorii **SURSAL Saligni S.A.**, pe care a preluat-o, împreună cu salariații, în august 2002. Constatând că acumulase pierderi mari, Calypso i-a dedicat o mai mare parte din preocupările sale, analizând cauzele, depistând sursele de risipă și rezultatele au început să se vadă. Acum, intenționează lărgirea profilului de fabricație (probabil cu o cooperare externă), piața organelor de asamblare fiind caracterizată de abundență de furnizori și sub presiunea prețurilor chinezești.

După ce a avut o analiză cu conducerea tehnico-economică a societății (în care timp eu și Mirel vizitam fabrica), ne-am urcat în Hundai și cum „călătorului îi stă bine cu drumul“, am luat drumul Constanței. Se înserase când am ajuns la Eforie Nord, unde pe fosta „Aleea a Trandafirilor“, am oprit în fața **Hotelului**

Philoxenia – penultima ispravă în domeniul investițiilor a familiei DUMITRU (ultima fiind – *deocamdată* – S.C. SURSAL Saligni S.A.).

PHILOXENIA s-a născut prin cumpărarea în martie 2000, a unui teren cu o structură de construcție pe el. Calypso adaptează pe aceasta un proiect care-i este pe plac și la treabă! Într-un ritm alert și control permanent al boss-ului, care era aproape diriginte de șantier, pe 15 iulie 2001 se inaugura hotelul de trei stele PHILOXENIA, unul dintre cele mai cochete din Eforie Nord (o spun toți cei ce l-au vizitat).

După o călătorie cu 7-8 opriri de documentare, cina pescărească pregătită de directoarea hotelului, doamna Viorica MAVRODIN, udată cu vin alb do-brogean, a picat tocmai bine. După masă, Calypso a început să verifice cu doamna directoare niște dosare, situații financiare etc. Eu și Mirel ne-am retras la cameră, unde confortul deplin, ne-a asigurat un somn bine-cuvântat.

Dimineța, după un duș reconfortant și un mic dejun copios – în timpul căruia Calypso s-a întreținut cu niște belgieni găzduiți în hotel – ne-am urcat bagajele-n mașină, ne-am luat la revedere de la doamna Viorica, cu promisiunea că vom mai reveni și ... La drum!

Cu un mic popas pentru câte doi mici și-o bere, ne-am angajat pe Autostrada Soarelui și-n scurt timp eram la București.

Cu Calypso în vizită la proprietățile sale

• noiembrie 2005 •

Mirel VANCA

Calypso ne-a promis mai de mult, mie și lui Adrian Popa, că o să ne ia într-o vizită la proprietățile lui. S-a ținut de cuvânt și, în dimineața zilei de vineri 4 noiembrie, ne-a luat pe amândoi de la serviciu cu Hundayul său și toți trei ne-am îndreptat spre Lilieci, județul Ialomița, sat aparținând de comuna Sinești, situată pe șoseaua București-Urziceni. Abia am pornit și a și început să ne povestească istoria proprietăților lui, strâns legată de istoria lui de întreprinzător particular și om de afaceri.

Dacă o să aveți răbdare să citiți întregul articol, veți avea posibilitatea să aflați de câtă trudă, inteligență și curaj este nevoie să-ți agonisești, în mod cinstit, o avere. Cu siguranță, este prea târziu să aplicați și voi rețeta de succes a lui Calypso, dar, v-ați putea îndemna copiii și nepoții s-o facă.

După Revoluție, a lucrat ca ministru secretar de stat la Ministerul Economiei Naționale.

În 1990 cumpără câteva mii de metri pătrați de teren în satul Lilieci, teren situat pe malul unuia din multele lacuri create artificial de-a lungul râului Mostiștea. În același an, începe construcția unei case, pe care o termină în 1992. Vinde parte din teren colegului nostru Ion Stănescu, care își construiește și el o casă acolo, iar pe restul terenului plantează pomi fructiferi și cultivă legume și flori.

În 1992, ca urmare a unui conflict de idei cu ministrul Economiei Naționale, privind liberalizarea pieței industriale (privatizarea industriei), își dă demisia și se apucă de afaceri. Împreună cu cei doi copii ai săi, înființează o societate, deschide un magazin sătesc la Sinești și face comerț cu de toate, dar în special cu băuturi alcoolice: vin, țuică, bere. Achiziționa băuturi de la mici producători și diferite mărfuri de la unitățile care le produceau, le desfăcea în magazinul sătesc sau, cu un ARO cumpărat în rate, le plasa la buticuri din capitală sau la magazine mici din zonă. Calypso era și merceolog și distribuitor și hamal când nu avea încotro.

După puțin timp se angajează la Uzin Export-Import, al cărui angajat mai fusese și practică acest job, timp de un an de zile, în paralel cu comerțul.

În aceeași perioadă (1992-1993), împreună cu niște italieni înființează o firmă mică de taximetrie și transport. Încearcă în fel și chip să lucreze cu această categorie aparte de oameni numiți șoferi (taximetriști), se chinuie un an și jumătate, după care abandonează afacerea, care i-a adus mai multe probleme decât profit.

În 1993, i se propune și acceptă, funcția de director general în FPS. Lucrează în această calitate până în 1995. Reușește să privatizeze foarte multe întreprinderi mici și mijlocii prin metoda MEBO (vânzarea către salariați) și toate fabricile de bere și de detergenți. Inaugurează ofertele publice prin care reușește să atragă investitori străini. Pleacă de aici, speriat de intervențiile și presiunile la care a început să fie supus.

Magazinul sătesc a început să meargă din ce în ce mai prost. Concurența devenise foarte puternică, vânzările au scăzut, iar după ce unul din asociați îi dă o țeapă serioasă, se decide să lichideze această afacere. În această perioadă încep să se vândă Agromecurile, devenite falimentare. Participă la o licitație și cumpără 70% din acțiunile Agromec Fundulea, restul de acțiuni fiind achiziționate de salariații acestuia. Reduce numărul secțiilor Agromec de la 5 la 2 și înființează societatea Agroprod. Toate utilajele (în jur de 15 tractoare) erau pe butuci. Cu ajutorul cunoștințelor din industrie, face rost, pe credit, de piese de schimb și-și pune la punct utilajele. Ia 1996, ia în

arendă primele 500 de hectare de teren agricol, hotărât să-l lucreze cu propriile utilaje. Afacerile merg bine, se dezvoltă continuu, ia în arendă terenuri în continuare, ajungând în 1999, la 1500 de hectare. Terenurile agricole le-a arendat de la persoane fizice pe care le plătește cu 600 kg grâu pentru un hectar arendat.

În anul 2000, cumpără – împreună cu doi asociați – capitalul majoritar al societății de stat Romcereal Fundulea, care deținea mai multe silozuri. După un an, asociații se despart, cei doi pleacă cu echivalentul a 67% din capital, Calipso rămâne cu 33%. Acești 33% îi asigură lui și familiei lui o participație de 60% în două silozuri de cereale, și cu ceva datorii la cei doi foști asociați, datorii de care se achită în timp. Cele două silozuri sunt unul la Fundulea și unul la Sărulești.

Anul agricol 2000-2001 este un an bun, fapt ce-i permite ca din profitul obținut, plus împrumuturi la BCR, să demareze un program de reabilitare și re tehnologizare a unităților achiziționate anterior. Își permite și o investiție nouă. Cumpără singur, cu 10 miliarde de lei, structura de beton a unui bloc de locuințe în Eforie Nord, termină construcția și amenajează aici un hotel, pe care îl inaugurează în 2002. Este vorba de hotelul Philoxenia, ai cărui musafiri am fost și noi.

Tot în 2002, cumpără 51% din acțiunile Fabricii de Șuruburi din Cernavodă, a cărei nouă denumire este Sursal.

Devenit, într-un timp relativ scurt, proprietarul unui mic imperiu agricol, fără suficiente cunoștințe în domeniu, Calypso a ales o soluție interesantă pentru a se instrui. S-a angajat ca șef al silozului de la Săulești și timp de un an, a făcut zilnic naveta București- Săulești, fiind în fiecare zi primul la serviciu și ultimul care pleca. A învățat de la subalternii săi, ingineri, maiștri, muncitori, tehnologiile specifice însilozării, tratării semințelor și

lucrărilor agricole precum și modul de gestionare a unei astfel de afaceri. La rândul său, a încercat să introducă în unitatea al cărei șef era, o disciplină cât mai asemănătoare cu cea din fabrică.

Este încă odată convins să accepte o funcție în guvern. În același an fast, 2002, este numit secretar de stat în guvernul Năstase, însărcinat să se ocupe cu investițiile străine în România.

Anul 2003 este un an secetos. Societățile lui agricole înregistrează mari pierderi, văzându-se obligate să facă noi datorii mari pentru a supraviețui. Nici Sursalul nu merge bine, face și el datorii. Calypso își dă seama că nu poate fi în același timp și ministru și om de afaceri, așa că își dă demisia din funcția de secretar de stat, hotărât să se ocupe de aici

înainte exclusiv de societățile sale. În scurt timp reușește să imprime un trend ascendent afacerilor și în paralel cu redresarea, are curajul să facă noi împrumuturi și să continue investițiile. Are totdeauna grijă ca valoarea împrumuturilor să n-o depășească pe cea a activelor societăților, rămânând tot timpul solvabil. Cumpără tractoare și combine pentru Agroprod și Romcereal, o moară sistematică pentru Agroprod, cumpără o linie automată de tratamente termice pentru Sursal și arendează alte 1500 de hectare de teren agricol. O mie de hectare din cele 3000 pe care le-a luat în arendă până în momentul de față, sunt lucrate de Romcereal.

În această perioadă situația cea mai grea a fost la Sursal. Costurile acesteia îi depășesc veniturile. Din lipsă de desfacere pentru produsele sale, șuruburi în special, acumulează stocuri de 80 miliarde lei și face datorii în valoare de 23 miliarde lei. Administrația financiară pune sechestrul pe fabrică. Calipso se implică puternic în activitatea fabricii. Stocul de produse finite se dovedește a fi, în cea mai mare parte, rebuturi. Reușește să reducă costurile de producție de la 1200 lei la 1000 lei producție marfă, la 675 lei și, în consecință, datoriile scad la 13 miliarde. Reușește să obțină ridicarea sechestrului.

În prezent, cifrele anuale de afaceri ale societăților lui sunt : Agroprod - 25 miliarde , Comcereal 60 miliarde, Sursal 50 miliarde, Philoxenia 10 miliarde, în total 145 de miliarde lei vechi. Profitul se cifrează aproximativ la 10% (14,5 miliarde) și îl folosește pentru a-și achita datoriile, pentru alte investiții și , bineînțeles, pentru a plăti dividende, în limitele hotărâte de Adunările Generale ale Acționarilor.

În cele două silozuri ale Comcereal, înmagazinează în acest an 15.000 tone de cereale, 5.000 din producția proprie, 10.000 le cumpără. Își amenajează un centru de

vizitei. Peste tot este ordine și curățenie. La o cafea, în corpul administrativ, Calypso ne introduce în tainele tehnicilor de însilozare.

De la Comcereal Fundulea, mergem la Comcereal Sărulești. În drum spre Sărulești trecem pe lângă terenuri luate în arendă de Calypso, unele frumoase, semănate cu grâu, altele, de pe care s-a recoltat floarea soarelui, erau în așteptarea arăturii de toamnă. Silozul de aici este asemănător cu cel de la Fundulea. Cu toate acestea îl vizităm și pe acesta. Din fericire, merge liftul. Silozul arată mai bine decât cel de la Fundulea. Are acces la calea ferată, la gara din apropiere, ceea ce este un avantaj deosebit.

colectare la Ștefănești și îl are în proiect și pe al doilea. Grâul, pe care îl cumpără este într-o situație proastă: umedă, parțial încolțită, cu multe impurități. O recondiționează în silozuri, supunând-o la un proces complex de tratamente și transformă 2/3 din ea în grâu panificabil, crescându-i corespunzător valoarea (prețul), restul o declară furajeră.

Primul obiectiv pe care îl vizităm este clădirea fostului magazin sătesc. În clădire nu se mai desfășoară nici un fel de activitate. Atât clădirea cât și curtea au un aspect neîngrijit.

Al doilea obiectiv vizitat este casa de la Lilieci, așezată într-o poziție deosebită, pe malul Mostiștei. Casă frumoasă, cu un living mare la parter și două dormitoare la etaj. Pomii plantați în anii '91-'92 sunt acum mari. Doi meri Ionatan nu mai au frunze, dar sunt încărcăți de fructe frumoase, pe care gazdele nu și-au făcut timp să le culeagă. Sub ei n-ai loc să pui piciorul din cauza merelor căzute. Pe câmpul, pustiu în momentul când Calypso a început să construiască, se înalță acum numeroase case frumoase. Printre ele și cea a lui Nelu Stănescu.

Vizităm la Fundulea, secția Agroprod de aici. Curtea e plină de țărani cu căruțe veniți la moară. Moara, o instalație modulară, modernă, este în plin proces de producție. În curte mai vedem tractoarele și combinele noi, achiziționate după cumpărarea societății. Eu și Adrian vizităm silozul. Liftul este defect. Gâfâim urcând până la ultimul etaj pe scări. Ne însoțește un șef de echipă care ne dă explicații pe tot parcursul

În drum spre următoarea destinație, fabrica de șuruburi de la Cernavodă, Calypso ne povestește despre țepele pe care a trebuit să le suporte, de la „țepengii“ profesioniști, în scurta lui carieră de întreprinzător. Acești pirați de uscat, îți studiază fiecare mișcare și atacă atunci când consideră că a sosit momentul prielnic. Una dintre țepi este de 1,2 miliarde lei, o alta este « doar » de 200 de milioane, iar cea mai spectaculoasă este una de un milion de dolari. În acest ultim caz, un pirat, veritabil de data aceasta, a dispărut cu un vapor de grâu și nu i s-a mai dat de urmă. Îți trebuie multă putere, atât morală cât și financiară, ca să rezisti unor astfel de lovituri! Ele fac parte, inevitabil, din riscul afacerilor și ca ori ce risc, și riscul acesta trebuie planificat (avut în vedere). Altfel te doboară.

Fabrica de șuruburi de la Cernavodă, Sursal, o vizităm după ce luăm masa de prânz la un restaurant din Drajna,

acolo unde se termină porțiunea din Autostrada Soarelui dată în folosință. Îmi plac clădirile vechi și bine întreținute ale fabricii, îmi place fabrica, curată și ordonată, îmi place aerul ei de acrită la pensie. Ea îmi amintește de uzinele în care făceam practică pe vremea studenției noastre. În fabrică mai există câteva mașini unelte de pe vremea lui Anghel Saligni. Producția de șuruburi a fabricii a scăzut de la 900 tone anul trecut, la 500-600 de tone anul acesta și este în continuă scădere, ca urmare a îngustării pieții, pe care au pătruns și la noi, ca și în restul lumii, chinezii, cu prețuri de dumping, subvenționați de statul lor. Pe Sursal îl menține în viață seriile mici de comenzi speciale. Calypso și ai săi își pun serios problema schimbării obiectului producției. Salvarea ar putea veni dinspre Caterpillar, marele producător de motoare și camioane american, care ar fi dispus să le comande mai multe reperi de piese și subansamble din tablă subțire, de care ar vrea să scape ei. Am văzut desenele acestor piese și subansamble. Sunt complicate! Fabricarea lor va necesita fie manoperă foarte multă, fie mașini specializate. Fiind, însă, vorba de o producție mare, cu desfacere asigurată, Calypso se agată cu încredere (era să zic "cu disperare") de această șansă.

Punctul terminus al călătoriei noastre este hotelul Philoxenia din Eforie Nord, în care ajungem seara, pe întunec. Hotelul, despre care am scris și cu altă ocazie, excepțional de curat și bine întreținut, ne întâmpină și la propriu și la figurat, cu căldura cu care ne-au obișnuit căminele noastre. Doamna Viorica, directoarea hotelului, ne așteaptă cu o grozavă ciorbă de pește, cu crap la grătar, cu mămăliguță și cu un excelent vin alb dobrogean.

La un pahar de vin, este potrivit să visezi lucid și cu ochii deschiși și să faci mărturisiri. Calypso are în proiect să construiască a fabrică de 5000 tone pe an, de ulei de rapiță, care, mai nou, se folosește, în amestec cu motorina, ca și combustibil. La ora actuală, în toată lumea, deci și la noi, se încurajează folosirea combustibililor regenerabili, ca urmare a împușinării drastice a celor fosili. Investiția, pentru care are deja studiul de fezabilitate întocmit, l-ar costa « doar » cinci milioane de dolari. Mai vrea să facă două mari ferme de flori: una la Comcereal, alta la Cernavodă. Întrebat pentru cine agonisește atâta, ne-a răspuns: pentru copiii și nepoții mei. Fericiți copii! Fericiți nepoți!

A doua zi, mă duc să salut marea. Era liniștită, dar mohorâtă. Peste noapte plouase puțin. Nu a avut chef să mă observe și să-mi răspundă la salut.

Fotoreporter pentru materialele rubricii: Mirel VANCA

*Patronii hotelului „Philoxenia”
și directoarea Viorica Mavrodin
vă urează pentru 2006:*

*La mulți ani,
sănătate, fericire și mult noroc!*

Isprăvi de-ale colegilor

Ozi – organizator al unei agape semicentenare de la absolvirea liceului Matei Basarab din București în Israel și nu numai asta

Adrian POPA

Absolvent al Liceului Matei Basarab din București promoția 1955, Ozi IOIL s-a gândit să-și asume greaua sarcină de a organiza agapa semicentenară. Constatând că mulți „mateiști” ai aniversatei promoții, precum și alții din promoții pe-aproape, sunt stabiliți în Israel, s-a gândit să organizeze această agapă în Ierusalim. Și a făcut-o cu deplin succes. (În timp ce în București, românii – câți or mai fi și de-ăștia – nu au sărbătorit în nici un fel evenimentul!)

Ca să argumentăm reușita manifestării – operă 100% a lui Ozi și Erikăi – vom face o „dare de seamă” telegrafică:

◆ Participanți: 41 persoane (inclusiv soții), dintre care 14 absolvenți ai promoției 1955 (printre care și colegii noștri Ioil și Emil Hitzig), 2 absolvenți 1954, 4 absolvenți ai promoției 1956 (din care au făcut parte și „mecanicii '61”: regretatul Papaianu Nicolae, Popa Adrian, Stein Vasile și Zainea Mircea), precum și doi „pașopiști” (adică doi absolvenți ai promoției 1948), personalități marcante în Israel (unul – psihiatru șef al Ierusalimului, iar cel de al doilea – „cetățean de onoare al orașului” Ierusalim)

◆ Pentru toți participanții s-a organizat un pelerinaj la bisericile creștine – monumente istorice ale Noului Testament: **Biserica lui Ioan Botezătorul** (cu celebra peșteră în care s-a născut – conform tradiției – Înaintemergătorul) și **Biserica Vizității** (pe locul unde Fecioara Maria a venit pe un măgar s-o viziteze pe verișoara ei Elisabeta – de asemeni gravidă). Pentru a înțelege câtă înaltă prețuire s-a dat României și liceului unde s-au format, precum și pentru a sublinia unele legături cu Promoția '61 Mecanică, spicim din „Jurnalul întâlnirii semicentenare a promoției mateiste 1955 din 3 iunie 2005 în Ierusalim”, bineînțeles semnat de Ozi:

▲ La ora 13, colegii s-au adunat la restaurant, mesele fiind aranjate în careu, iar bucatele au fost udate cu țuică de producție Popa Adrian la care cu greu am renunțat (n-a mai rămas nimic!).

▲ Pe peretele încăperii, la intrare, am adus de acasă și l-am atârnat, un tablou al regretatului

Locul nașterii Înaintemergătorului din Biserica Sf. Ioan Botezătorul

nostru profesor de desen Ionel Iacobescu. Ochii colegilor s-au fixat pe acest tablou și fiecare a depănat o amintire. S-a vorbit mult despre acest profesor și am amintit faptul că a primit o diplomă cu semnătura regelui pentru decorarea unei biserici. Mare talent am avut în mijlocul nostru!

▲ Muzica de fond a fost un CD cu melodii vechi din Bucureștiul de odinioară, cântate de: Cristian Vasile, Titi Botez, Mia Braia etc.

▲ La început, mi s-a suportat – pe uscat – un cuvânt de salut, nu prea lung, bine înțeles în limba română.

▲ Colegul mai tânăr, cu părul alb, Nicu Goldstein a urmat la cuvânt pe cel cu părul rărit și a citit cuvântul de salut al promoției mai tinere (1956), transmis de colegul (prietenul meu) ing. Popa Adrian în numele promoției sale. Ambele cuvântări au fost aplaudate.

▲ Între felul 1 și felul 2, le-am citit poezia „Momentul testamentului”, amintind că premiera citirii acestei poezii a avut loc în croaziera pe Dunăre a promoției '61 Mecanică. Poezia a fost foarte apreciată.

▲ Alt moment emoționant a fost acela când dr. Ijak Moshe (promoția 1948, psihiatrul șef al Ierusalimului) – mare iubitor al liceului – și-a amin-

tit de-o întâlnire la New-York cu marele caricaturist american Steinberg (de origine română), care într-o caricatură a lui, a pus pe brațul unui copil emblema liceului LMB, lucru care l-a „demască” în discuția lor ulterioară ca fiind „mateist”.

▲ Țin să remarc că toți participanții la întâlnire sunt absolvenți de facultăți și pot afirma că au făcut cinste școlii ... unde au crescut (**liceul Matei Basarab**).

La întâlnirea anuală de la „Matei Basarab”, din 16 noiembrie curent (Sfântul Apostol și Evanghelist Matei – în calendarul creștin – ortodox), am fost prezent ca de obicei într-unul din amfiteatrele liceului (absolut „fool” și cu cei mai mulți participanți/promoție – ca întotdeauna, cei din '48). Din însărcinarea și cu împuternicirea lui Ozi, am făcut o foarte scurtă prezentare a celor întâmplare în iunie la Ierusalim și am înmănat doamnei directoare a liceului un set de fotografii și un D.V.D., trimis de „mateistul” Ioil.

*
* *

Și încă o ispravă a lui Ozi.

Nu știu cum, Ozi – cititor „înrațit” de literatură bună – a descoperit un poet de excepție palestinian cu lucrările sale (poezii, proză scurtă) traduse în nouă limbi și foarte cunoscut în SUA: TAHA MUHAMMAD ALI.

N-are de lucru și-mi scrie despre asta, trimițându-mi – în traducerea lui – și câteva poezii.

La rândul-mi, n-am ce face, public ce-mi trimisese Ozi în revista de istorie și cultură a județului Giurgiu „VALAHIA” – nr. 10. Bine înțeles, îi trimit și lui Ozi un exemplar din revistă. Acesta îl contactează pe poet la Nazaret (unde trăiește), fixează o întâlnire și îi oferă respectiva publicație giurgiveană. A rezultat

un reportaj superb, pe care l-am primit, împreună cu alte poezii a le lui TAHA MUHAMMAD ALI și care vor apare în nr. 13 al revistei lunare VALAHIA.

Ozi are în proiect a-mi trimite și alte materiale interesante.

Iată cum Ozi IOIL a devenit colaborator al mensualului de cultură giurgivean VALAHIA.

Caseta redacțională: Redactor fondator: **Adrian POPA**,
 adresa poștală: **OP 7. CP 38 București**, tel./fax: **021.332.52.27**, mobil: **0746.019.901**
 Redactor șef adj.: **Mirel VANCA**, Web Editor: **Andrei BÂRSAN**,
 Tehnoredactare computerizată: **Mariana IONIȚĂ**,
 Culegere electronică și corectură: **Luci Maria POPA**